

Sygn. akt IX Ka 1674/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 r.

sprawy E. S.

obwinionego o wykroczenie z art.87 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie, VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 27 sierpnia 2013r. sygn. akt VII W 1/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego E. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1674/13

UZASADNIENIE

E. S. został obwiniony o to, że w dniu 21 czerwca 2012 roku o godz. 7.03 w miejscowości P. gm. W. woj. (...) kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie po użyciu alkoholu i posiadając w wydychanym powietrzu 0,16 i 0,15 mg/l alkoholu, tj. o wykroczenie z art. 87 § 2 k.w.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą we Włoszczowie wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2013 roku w sprawie VII W 1/13 obwinionego E. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 87 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Nadto na podst. art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 6 miesięcy. Nadto na podst. art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 673,54 zł. tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego E. S. zarzucając mu :

1. Sprzeczność ustaleń Sądu z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy przyjętych za podstawę uznania obwinionego winnym zarzucanego mu czynu polegającego na uznaniu przez Sąd, że badanie pomiaru alko sensorem przeprowadzone było prawidłowo, podczas gdy zgodnie z instrukcją obsługi urządzenia załączona do akt sprawy sposób przeprowadzenia badania w trybie manualnym jest trybem przewidzianym wyjątkowo;

2. Nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy mających istotny wpływ na orzekanie w niniejszej sprawie, a to w szczególności:

a) Nie wyjaśnienie przyczyn dlaczego funkcjonariusz policji przeprowadził dwukrotnie badanie pomiaru w trybie manualnym nie zaś automatycznym, w sytuacji kiedy nie istniały przesłanki zastosowania trybu manualnego;

b) Brak oceny prawidłowości działań funkcjonariusza Policji przy przeprowadzeniu badań;

c) Brak wyjaśnienia, czy urządzenie którym przeprowadzono badanie było niewadliwe i w sposób prawidłowy dokonywało pomiarów, a to wobec braku jakiegokolwiek opinii biegłego w zakresie prawidłowości dokonanych pomiarów;

3. Oparcie wydanego orzeczenia na treści opinii wydanego przez biegłego, który zdaniem skarżącego nie powinien być biegłym w niniejszej sprawie, a to wskutek oczywistej przesłanki wyłączenia biegłego z powodu jego bezstronności tj. zarzut naruszenia art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 3 k.p.k.

4. Obrazę prawa procesowego, a w szczególności art. 8 k.p.w. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia .

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy apelacyjnej skarżący podniósł, iż w niniejszej sprawie orzeczenie wydał sędzia nieuprawniony, powołując się na orzeczenie w sprawie cywilnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna.

W toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził wszelkie dowody niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji jest rzetelna, wszechstronna i rzeczowa i nie zawiera jakichkolwiek błędów natury faktycznej lub logicznej, a skarżący w wymagany przez prawo sposób nie wykazał żadnych uchybień mogących skutecznie wzruszyć tę ocenę, a w konsekwencji podważyć przyjętych za postawę wyroku ustaleń. W sposób wyczerpujący Sąd I instancji dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż obwiniony popełnił wykroczenie opisane w art. 87 § 2 k.w.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadnie kwestionuje skarżący wyniki przeprowadzonych pomiarów na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz sposób ich przeprowadzenia.

W ocenie Sądu Odwoławczego słusznie Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia w sprawie w tym zakresie właściwie oparł się na wynikach opiniach Laboratorium (...) w P. oraz Instytutu Ekspertyz Sądowych im. prof. dr J. S. w K..

Jak wynika z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w przypadku wykonywania pomiaru przeprowadzanego w trybie manualnym przyrząd, na którym wykonywane było w przedmiotowej sprawie takie badania tj. Alko-Sensor IV pobiera i analizuje próbkę powietrza w momencie uruchomienia pomiaru. W związku z powyższym na wydrukach wyników badań zarówno objętość jak i czas wydechu mogą przybierać różne wartości, w tym również 0,00. Niemniej jednak wartość tych parametrów podawana na wydrukach pozostaje bez wpływu na możliwość wykonania pomiaru, bowiem urządzenie zasysa próbkę powietrza do komory pomiarowej niezależnie od tego, czy było ono wdmuchiwane w ustnik, czy też nie. A zatem co słusznie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia fakt, iż wydruk z urządzenia, na którym był badany obwiniony pokazywał zapis „0,00” nie przesądza o nieprawidłowości wykonania pomiarów ani też nie wskazuje na wadę urządzenia pomiarowego.

Ponadto zaznaczyć należy, co wynika z opinii biegłych, iż wartość wyświetlana przez przyrząd nie obrazuje w sposób dokładny zawartości alkoholu w organizmie, z uwagi na fakt, iż badaniu poddaje się zazwyczaj próbkę powietrza z górnej części dróg oddechowych. A zatem wyniki badania przeprowadzonego u obwinionego pozwolił na ustalenie minimalnego stężenia alkoholu w organizmie.

Zdaniem Sądu Odwoławczego niezasadnie ponosi skarżący w złożonej apelacji, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykonane w stosunku do obwinionego zostało przeprowadzone nieprawidłowo, na skutek niezasadnego zastosowania trybu manualnego celem dokonania tychże pomiarów.

Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, posiłkując się w tej mierze wnioskami wpływającymi z w/wym. opinii sporządzonych w sprawie testy na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykonywane w stosunku do obwinionego odbywały się w trybie manualnym przy użyciu funkcji test manualny, który jest przeprowadzany w sytuacji kiedy osoba badana nie może wydmuchiwać wystarczającej ilości powietrza potrzebnej do przeprowadzenia testu automatycznego.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyjaśnił powody, dla których wobec obwinionego zastosowano tryb manualny celem określenia stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd wskazał, iż zastosowanie tego trybu było uzasadnione tym, iż obwiniony wydmuchiwał niewielką ilość powietrza do urządzenia, co tym samym uniemożliwiało przeprowadzenie pomiaru w trybie automatycznym. Tymczasem jak wynika z instrukcji obsługi urządzenia Alko-Sensor IV, aby doszło do pomiaru automatycznego badany musi wydmuchiwać około 1,5 litra powietrza.

Zdaniem Sądu Odwoławczego nie negując faktu, iż sposób przeprowadzenia badania w trybie manualnym jest trybem przewidzianym wyjątkowo, zaś regułą winno być stosowanie trybu automatycznego podkreślić należy, iż wyniki uzyskane po dokonaniu pomiaru w trybie manualnym są wynikami minimalnymi, co w efekcie jest korzystniejsze dla badanego, aniżeli wyniki uzyskane w teście automatycznym. Jak wynika bowiem z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone w niniejszej sprawie pozwala na ustalenie minimalnego stężenia alkoholu w organizmie osoby badanej. Biorąc to pod uwagę można stwierdzić, iż w chwili zatrzymania do kontroli drogowej stężenie alkoholu w organizmie obwinionego odpowiadało stanowi „po użyciu alkoholu”.

Faktem jest, co podnosi skarżący w złożonej apelacji, iż Laboratorium (...), któremu zostało powierzone wykonanie opinii w przedmiotowej sprawie to podmiot który opracowywał instrukcje obsługi dla urządzeń Alko - sensor IV jak również wydał świadectwo wzorcowania urządzenia, którym był badany obwiniony, niemniej jednak zdaniem Sądu Odwoławczego wskazać należy, iż nie jest to okoliczność rzutująca w sposób obiektywny na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Zaznaczyć należy, iż opinia sporządzona przez Laboratorium (...) w P. dotyczyła kwestii interpretacji uzyskanych wyników badania wykonanego na urządzeniu Alko-sensor IV, nie zaś wyjaśnienia mechanizmu działania tegoż urządzenia pomiarowego, w kontekście jego wadliwości bądź nie. A zatem zarzut obrońcy obwinionego, iż podmiot, który jest dystrybutorem tego typu urządzenia opracowuje dla niego dokumenty, a przede wszystkim wydaje świadectwo wzorcowania w sytuacji zakwestionowania prawidłowości jego działania nie powinien wydawać opinii w tej sprawie jest chybiony, bowiem przedmiotowa opinia odnosi się do innych aspektów działania urządzenia, niż te wskazane w uzasadnieniu apelacji. Ponadto podkreślić należy, iż obrońca obwinionego w toku prowadzonego postępowania zakwestionował w/wym. opinię, wobec czego Sąd Rejonowy na jego wniosek dopuścił dowód z instytutu Ekspertyz Sądowych im. J. S. w K.. Wnioski końcowe zawarte w tejże opinii są zaś niewątpliwie korzystne dla obwinionego.

W ocenie Sądu Okręgowego niezasadnie również kwestionuje skarżący rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie kosztów postępowania, zawarte w pkt III zaskarżonego wyroku. Słusznie Sąd Rejonowy obciążył obwinionego kosztami postępowania właściwie uzasadniając swoją decyzję. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do jej podważenia. Podkreślić należy, iż to zachowanie obwinionego doprowadziło do wszczęcia postępowania w sprawie, a zatem to on

winien pokryć wszelkie koszty związane z toczącym się p-ko niemu postępowaniem. Zaznaczyć należy, iż obwiniony E. S. osiąga stały dochód, w związku z powyższym będzie w stanie uiścić należne koszty, tym bardziej, iż w razie potrzeby może ubiegać się o ich rozłożenie na raty.

Zdaniem Sądu Odwoławczego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrońcy obwinionego podnoszony w toku rozprawy apelacyjnej wskazujący, iż w niniejszej sprawie orzeczenie wydał sędzia nieuprawniony, tj. sędzia przeniesiony na nowe miejsce służbowe na podstawie decyzji podpisanej nie przez Ministra Sprawiedliwości, lecz przez podsekretarza stanu, a zatem nie mający uprawienia do orzekania, co wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 lipca 2013 r., sygn. akt III CZP 46/13, gdzie stwierdzono niezgodność z prawem podpisanych przez podsekretarza stanu decyzji o przeniesieniu sędziów z sądów likwidowanych.

W świetle najnowszego orzeczenia Sądu Najwyższego tj. uchwały pełnego składu z dnia 28 stycznia 2014 roku w sprawie BSA- 4110-4/13 w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. A zatem orzeczenia wydane przed datą podjęcia tejsze uchwały wydane przez Sędziów przeniesionych na inne miejsce służbowe decyzją podsekretarza stanu nie zaś Ministra Sprawiedliwości pozostają ważne.

W świetle powyższego niniejszy wyrok Sądu Rejonowego jest ważny, zaś rozstrzygnięcie w nim podjęte w pełni zasadne.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowego toku procedowania Sądu Rejonowego, dzielając w całości wnioski końcowe co do odpowiedzialności obwinionego za popełniony czyn, a tym samym uznając rozstrzygnięcie Sądu za słuszne i prawidłowe. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności sprawy i wina obwinionego E. S. nie budzi żadnych wątpliwości. Nie budzą również żadnych zastrzeżeń, poczynione przez Sąd I instancji, ustalenia odnośnie orzeczonej wobec niego kary, ani co do jej rodzaju, ani wysokości.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 456 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Andrzej Ślusarczyk